

दानिएलाचे पुस्तक - क्रमांक एकोणपन्नास

सत्यांचे उलगडणे: मध्यरात्रीचा जयघोष, इस्लामची भूमिका, आणि शेवटच्या दिवसांतील अंतिम परीक्षेची प्रक्रिया

Jeff Pippenger
2024-01-13

१७९८ मध्ये उलाय नदीच्या दर्शनावरील शिक्कामोर्तब काढण्यात आले तेव्हा जो ज्ञानवृद्धीचा उदय झाला, त्यातून एक परीक्षेची प्रक्रिया निर्माण झाली; आणि ती १८४४ मधील मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या चळवळीत आपल्या पराकाष्ठेला पोहोचली. अंतिम दिवसांतील मध्यरात्रीची आरोळी, जी आता उघड केली जात आहे, त्या इतिहासाद्वारे प्रतिरूपित करण्यात आली आहे, आणि त्या इतिहासातील अगदी त्याच परीक्षात्मक सत्यांचा ती समावेश करते; कारण आता उघड केली जात असलेली मध्यरात्रीच्या आरोळीची संदेशना ही मिलरच्या रत्नांची पुनर्स्थापना आहे.

“आपण 1841, '42, '43, आणि '44 मध्ये जे सत्य स्वीकारले, त्यांचा आता अभ्यास केला जावा आणि त्यांची घोषणा केली जावी. पहिल्या, दुसऱ्या, आणि तिसऱ्या देवदूतांचे संदेश भविष्यात मोठ्या आवाजाने घोषित केले जातील. ते गंभीर निर्धाराने आणि आत्म्याच्या सामर्थ्याने दिले जातील.” Manuscript Releases, volume 15, 371.

आपल्या काळातील मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या भविष्यवाणीपर संदेशाचा मुख्य विषय तिसऱ्या शापातील इस्लामची भूमिका हा आहे. इस्लामचे तीनही शाप हबक्कूकच्या दोन पट्टिकांवर दर्शविलेले आहेत. अंतिम दिवसांतील मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश १८ जुलै २०२० च्या निराशेच्या वेळी, जेव्हा अंतिम दिवसांचा विलंबकाळ आला, तेव्हा उलगडला जाऊ लागला. जसे मिलराइट इतिहासातील मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश क्रमशः विकसित होत गेला, तसेच अंतिम दिवसांचा संदेशही एकामागोमाग विकसित होत जातो, जोपर्यंत तो एक्सेटर शिबिरसभेने दर्शविलेल्या बिंदूपर्यंत पोहोचत नाही. त्या बिंदूवर कुमारिकांकडे तेल असते, किंवा नसते.

यरुशलैमेतील लोकांवर राज्य करणाऱ्या उपहासक पुरुषांवर यश्याने उच्चारलेला धिक्कार हे दर्शवितो की ते दर्शन एप्रैमच्या मद्यपी लोकांसाठी शिक्कामोर्तब केलेल्या पुस्तकासारखे झाले आहे. यश्याच्या या उताऱ्यात, अॅडव्हेंटिझमच्या इतिहासात जसे साध्य करण्यात आले आहे तसे, सैतानी प्रतीकाचे देवभक्त प्रतीकामध्ये रूपांतर करण्याचे कार्य कुंभाराच्या मातीप्रमाणे मानले जावे. ते कार्य म्हणजे “दैनिक” याची व्याख्या ख्रिस्ताचे प्रतीक म्हणून स्थापित करणे होय, जेव्हा ते सैतानाचे प्रतीक आहे. दानिएलने “तमिद” हा शब्द मूर्तिपूजेचे प्रतीक म्हणून वापरला तेव्हा त्याने तो शब्द प्रतीकात्मक हेतूसाठी निवडला, कारण त्या शब्दाचा अर्थ “निरंतर” असा आहे.

जगाला आर्मगेदोनकडे नेणाऱ्या तीन सत्ता आहेत, आणि त्या तीन सत्तांपैकी पहिली सत्ता म्हणजे अजगर (मूर्तिपूजकवाद). अजगराने स्वर्गात देवाविरुद्ध आपले युद्ध आरंभिले. अजगर ते युद्ध हजार वर्षांच्या सहस्रकाच्या शेवटापर्यंत चालू ठेवतो, आणि शेवटी त्याचा पूर्ण नाश केला जातो.

आणि जेव्हा हजार वर्षे पूर्ण होतील, तेव्हा सैतान त्याच्या बंदीवासातून सोडला जाईल; आणि तो पृथ्वीच्या चारही दिशांतील राष्ट्रांना, म्हणजे गोग व मागोग, फसविण्यासाठी बाहेर पडेल, आणि त्यांना युद्धासाठी एकत्र जमवील; त्यांची संख्या समुद्रकिनार्यावरील वाळूसारखी आहे. आणि ते पृथ्वीच्या विस्तीर्ण भागावर चढून आले, आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला व प्रिय नगराला चारही बाजूंनी वेढा घातला; आणि देवाकडून स्वर्गातून अग्नी उतरला व त्यांना भस्म करून टाकले. आणि ज्याने त्यांना फसविले तो सैतान अग्नी व गंधकाच्या सरोवरात फेकला गेला, जिथे पशू व खोटा संदेष्टा आहेत; आणि त्यांना युगानुयुगे रात्रंदिवस यातना दिल्या जातील. प्रकटीकरण 20:7-10.

तीन सत्तांपैकी दुसरी सत्ता असलेला पशू (पापसी), जो जगाला आर्मगेदोनकडे नेतो, आणि त्या तीन सत्तांपैकी तिसरा असलेला खोटा संदेष्टा (युनायटेड स्टेट्स), हे दोघेही क्रूसाच्या इतिहासानंतर इतिहासात प्रकट झाले, आणि ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनावेळी त्या दोघांचाही नाश होतो.

आणि त्या पशूला पकडण्यात आले, आणि त्याच्याबरोबर तो खोटा संदेष्टाही, ज्याने त्याच्या समोर चमत्कार केले होते, ज्यांच्या द्वारे त्याने त्या पशूची खूण प्राप्त केलेल्यांना आणि त्याच्या प्रतिमेची उपासना करणाऱ्यांना फसविले होते. त्यांना दोघांनाही जिवंतपणी गंधकाने धगधगणाऱ्या अग्नीच्या तळ्यात टाकण्यात आले. प्रकटीकरण 19:20

जेव्हा दानिएलने मूर्तिपूजकत्वाचे (सैतानाचे) प्रतीक म्हणून “निरंतर” हा हिब्रू शब्द निवडला, तेव्हा त्याने असा शब्द निवडला की ज्यातून हे स्पष्ट होते की निरंतर देवाविरुद्ध लढा देणारा सैतानच आहे. इतर दोन सत्ता देवाविरुद्धच्या आपल्या युद्धकार्यात केवळ निर्दिष्ट कालखंडांसाठीच सक्रिय असतात. “तामीद” (निरंतर) या शब्दाची दानिएलने केलेली निवड हेतुपुरस्सर आणि अचूक होती.

ज्यांच्यावर परमेश्वराने गाढ निद्रेचा आत्मा ओतला आणि ज्यांचे डोळे मिटले, अशांवरील हाय यशयाच्या वर्णनात अठ्ठावीसाव्या अध्यायापासून तीसाव्या अध्यायापर्यंत पुढे चालू राहत असताना, तो असे नोंदवितो:

आता जा, हे त्यांच्या समोर फलकावर लिहून ठेव, आणि ते पुस्तकात नोंदवून ठेव, जेणेकरून येणाऱ्या काळासाठी ते सदासर्वकाळ राहिल: कारण हे बंडखोर लोक आहेत, खोटेरडी मुले, परमेश्वराचा नियम ऐकू इच्छित नसलेली मुले; जी दृष्ट्यांना म्हणतात, “दर्शन पाहू नका”; आणि संदेष्ट्यांना, “आमच्याशी योग्य गोष्टीची भविष्यवाणी करू नका; आम्हांला गोडगोड गोष्टी सांगा, फसव्या गोष्टीची भविष्यवाणी करा; मार्गातून बाजूला व्हा, पथ सोडा, इस्राएलाच्या पवित्र देवाला आमच्यासमोरून दूर करा.” म्हणून इस्राएलाचा पवित्र देव असे म्हणतो, “तुम्ही हे वचन तुच्छ मानता, आणि जुलूम व विकृती यांवर भरोसा ठेवता, आणि त्यांच्यावरच अवलंबून राहता; म्हणून हे अधर्म तुमच्यासाठी पडण्यास तयार झालेल्या भगदाडासारखे होईल, जे उंच भिंतीत फुगून बाहेर आलेले असते, ज्याचे कोसळणे अचानक, एका क्षणात येते. आणि तो तिचा भंग कुंभाराच्या भांड्याप्रमाणे करील, जे तुकडे तुकडे करून फोडले जाते; तो अजिबात दया करणार नाही; म्हणून तिच्या फुटलेल्या तुकड्यांमध्ये चुलीतून निखारा उचलण्यासाठी किंवा खड्ड्यातून पाणी काढण्यासाठी उपयोगी पडेल असा एकही खापराचा तुकडा आढळणार नाही.” कारण प्रभु परमेश्वर, इस्राएलाचा पवित्र देव, असे म्हणतो: “परत फिरण्यात आणि विश्रांतीत तुमचे तारण आहे; शांततेत आणि विश्वासात तुमचे सामर्थ्य असेल”; परंतु तुम्ही ते मानले नाहीत. यशया 30:8-15.

जे “पाट” लिहिले गेले आहे, ते हबक्कूक अध्याय दोनमधील पाट आहेत, जे अशा रीतीने तयार केले गेले होते की ज्यांनी ते वाचले त्यांनी “धावावे” आणि संदेश पसरवावा. ज्या “पुस्तकाने” त्या “पाटाची” “नोंद” केली, ते हबक्कूक आहे. हबक्कूकच्या “पुस्तकातील” “पाट” ही अशा परीक्षेची प्रक्रिया दर्शविते जी “बंडखोर लोक, खोटेरडी मुले, परमेश्वराचा नियम ऐकणार नाहीत अशी मुले” प्रकट करते. जे “बंडखोर लोक” “ऐकण्यास” नकार देतात, ते यिर्मयामधील तेच आहेत जे पहारेकऱ्यांच्या कर्ण्यांच्या आवाजास ऐकण्यास नकार देतात.

मी तुमच्यावर पहारेकरीही नेमले आणि म्हटले, “रणशिंगाच्या नादाकडे कान द्या.” पण त्यांनी म्हटले, “आम्ही कान देणार नाही.” यिर्मया ६:१७.

बंडखोर म्हणजे यशयाच्या इतिहासातील तसेच ख्रिस्ताच्या इतिहासातील ते लोक होत, ज्यांनी ऐकण्यास नकार दिला.

आणि तो म्हणाला, जा, आणि या लोकांना सांग, तुम्ही खरोखर ऐकता, परंतु समजत नाही; आणि खरोखर पाहता, परंतु जाणत नाही. या लोकांचे हृदय स्थूल कर, आणि त्यांचे कान जड कर, आणि त्यांचे डोळे मिटून टाक; नाहीतर ते आपल्या डोळ्यांनी पाहतील, आपल्या कानांनी ऐकतील, आणि आपल्या हृदयाने समजतील, आणि वळतील, आणि बरे होतील. यशया ६:९, १०.

यशयाहाचे बहिरे बंडखोर “ऐकू” शकतात, परंतु ते “ऐकत” नाहीत; आणि “ऐकण्यास” त्यांचा नकार हेच दर्शवितो की ते “समजत नाहीत.” दानिएलातील दुष्ट जन, जे मत्तयातील मूर्ख कुमारिकाही आहेत, ते हबक्कूकच्या “पुस्तकात” नोंदविलेल्या “फलकावर” दर्शविलेल्या ज्ञानाच्या वाढीला समजत नाहीत. यशयाहाचे बहिरे बंडखोर जर ऐकले असते, तर त्यांचे परिवर्तन होऊन ते बरे होऊ शकले असते; परंतु त्यांचे हृदय स्थूल झाले आहे, म्हणून ते मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश समजू शकत नाहीत. येथून बहिऱ्या बंडखोरांविषयी दुसरी साक्ष प्रदान केली.

तेव्हा शिष्य त्याच्याजवळ येऊन त्याला म्हणाले, “तू त्यांच्याशी दृष्टान्तांनी का बोलतोस?” त्याने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले, “कारण स्वर्गराज्याची रहस्ये जाणण्याचे वरदान तुम्हांला दिले आहे, परंतु त्यांना दिलेले नाही. कारण ज्याच्याजवळ आहे, त्याला दिले जाईल, आणि त्याच्याकडे विपुल होईल; परंतु ज्याच्याजवळ नाही, त्याच्याकडून जे आहे तेही काढून घेतले जाईल. म्हणून मी त्यांच्याशी दृष्टान्तांनी बोलतो; कारण ते पाहत असूनही पाहत नाहीत, आणि ऐकत असूनही ऐकत नाहीत, तसेच समजतही नाहीत. आणि त्यांच्यामध्ये यशयाची भविष्यवाणी पूर्ण होते, जी म्हणते, ‘ऐकून तुम्ही ऐकाल, पण समजणार नाही; आणि पाहून तुम्ही पाहाल, पण जाणणार नाही; कारण या लोकांचे हृदय जाड झाले आहे, आणि त्यांचे कान बहिरे झाले आहेत, आणि त्यांनी आपले डोळे मिटले आहेत; असे होऊ नये की त्यांनी डोळ्यांनी पाहावे, आणि कानांनी ऐकावे, आणि अंतःकरणाने समजावे, आणि वळावे, आणि मी त्यांना बरे करावे.’ परंतु तुमचे डोळे धन्य आहेत, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान धन्य आहेत, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांला खचित सांगतो, की अनेक संदेषे आणि नीतिमान पुरुष यांनी तुम्ही जे पाहता ते पाहण्याची इच्छा धरली, पण ते पाहिले नाही; आणि तुम्ही जे ऐकता ते ऐकण्याची इच्छा धरली, पण ते ऐकले नाही.” मत्तय 13:10-17.

शहाणे लोक दृष्टांतांचे गूढ समजून घेतात; ते ओळीवर ओळ अशा रीतीने प्रकट केलेले सत्य आहे. शहाणे धन्य आहेत, कारण ते पाहतात व ऐकतात; आणि शहाणे तसेच धन्य हे दोन्ही दानियेल अध्याय बारा मध्ये दर्शविलेले आहेत. “शहाणे” ते आहेत जे ज्ञानाच्या वृद्धीला—जी हबक्कूकच्या “पुस्तकात” नोंद केलेल्या “मेज” द्वारे दर्शविली आहे—(आपल्या हृदयांनी) समजून घेतात; आणि “धन्य” ते आहेत जे वाट पाहतात.

तेव्हा तो म्हणाला, “दानिएला, तू आपल्या मार्गाने जा; कारण अंतकाळापर्यंत ही वचने बंद व मुद्रांकित ठेवलेली आहेत. पुष्कळ जण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि परीक्षित केले जातील; परंतु दुष्ट दुष्टपणेच वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण ज्ञानी समजतील. आणि ज्या वेळेपासून नित्य अर्पण काढून टाकले जाईल, आणि उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू स्थापित केली जाईल, त्या वेळेपासून एक हजार दोनशे नव्वद दिवस होतील. जो प्रतीक्षा करतो, आणि एक हजार तीनशे पंचेतीस दिवसांपर्यंत पोहोचतो, तो धन्य आहे.” दानिएल 12:9-13.

मिलरवादी लोकांनी योग्य रीतीने हे समजले की तेराशे पंचेतीस दिवसांची सुरुवात इ.स. ५०८ मध्ये झाली, जेव्हा मूर्तिपूजा (“दैनंदिन”) “काढून टाकली” गेली. इ.स. १८४३ मध्ये प्रतीक्षा करणाऱ्यांना आशीर्वादाचे आश्वासन देण्यात आले होते. त्या उताऱ्यातील “येते” या शब्दाचा अर्थ “स्पर्श करते” असा आहे. इ.स. १८४३ हे वर्ष समाप्त होत असताना इ.स. १८४४ वर्षाला “स्पर्श” करीत होते. इ.स. १८४३ हे वर्ष समाप्त झाल्यावर हबक्कूकचा “विलंबाचा काळ” आला, आणि “पाट्या” यांची नोंद केलेल्या “पुस्तकात” दिलेल्या आज्ञेप्रमाणे जे प्रतीक्षा करीत होते त्यांच्यावर आशीर्वाद घोषित करण्यात आला. हबक्कूकच्या “पुस्तकाने” त्या दृष्टान्तासाठी “प्रतीक्षा” करण्याची आज्ञा दिली होती.

दानिएल १७९८ च्या इतिहासाची ओळख करून देतो (अंतकाळाची वेळ), जेव्हा त्याचे पुस्तक उघडण्यात आले, आणि त्यानंतर तीन टप्प्यांची एक परीक्षेची प्रक्रिया उदयास आली (शुद्ध केले गेले, आणि शुभ्र केले गेले, आणि परीक्षित केले गेले). त्या प्रक्रियेचा शेवट सात गडगडाटांच्या गुप्त इतिहासाच्या प्रकटीकरणात झाला. तो गुप्त इतिहास सत्याच्या तीन मार्गचिन्हांचा आहे, ज्यांचे प्रतिनिधित्व पहिल्या निराशेद्वारे, मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाद्वारे आणि महान निराशेद्वारे केले जाते. पहिल्या निराशेपर्यंत पोहोचण्याचा आशीर्वाद १७९८ ते १८४४ या इतिहासाच्या शेवटी असलेल्या तीन-टप्प्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेचे प्रतिनिधित्व करतो.

१७९८ चा इतिहास, १८४४ मधील महान निराशेपर्यंत, १९८९ च्या इतिहासाचे, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंत, प्रतिरूप दर्शवितो. पहिल्या निराशेच्या वेळी विलंब करू लागलेल्या दर्शनाची प्रतीक्षा करणाऱ्यांसाठी एक आशीर्वाद अभिवचन दिलेला आहे. दानियेल बारा मधील “सुज्ञ” ते आहेत जे “धन्य” आहेत, आणि जे “प्रतीक्षा करितात.” दुष्ट ते आहेत जे आपल्या अंतःकरणाने “ऐकत” नाहीत, आणि जे “पाहत” नाहीत. मिलराइट चळवळीचा संपूर्ण अनुभव दानियेलच्या चार वचनांत संक्षेपित केला आहे, आणि ती वचने एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या इतिहासालाही दर्शवितात.

त्या चार वचनेमध्ये दर्शविलेला पवित्र इतिहास हा हबक्कूकाच्या पट्ट्यांवर दर्शविण्यात आलेल्या ज्ञानवृद्धीच्या समजुतीवर, आणि येशूने “ओळीनुसार ओळ” या पद्धतीने शिकविताना निर्देश केलेल्या ज्ञानवृद्धीवर आधारित आहे. त्याने “सुज्ञांना” भविष्यवाणीचे गूढ स्पष्ट करण्यासाठी दृष्टांतामागून दृष्टांत मांडला. दानिएल बारा मध्ये “दुष्ट” समजत नाहीत; आणि २ थेस्सलनीकर, अध्याय दोन मध्ये, त्यांची ही न समज सत्याविषयीच्या द्वेषरूपाने दर्शविली आहे, जी प्रबळ भ्रम उत्पन्न करते. पौलाच्या पत्रात दुष्ट ज्या सत्यावर प्रेम करीत नाहीत ते “the daily” होते; आणि दानिएलच्या त्या चार वचनांमध्ये विशिष्टपणे ओळखले गेलेले भविष्यसूचक सत्यही “the daily” हेच आहे.

येशूने शिष्यांना सांगितले की ते धन्य आहेत; आणि असे करताना त्याने त्यांची तुलना यशयामधील त्या लोकांशी केली, ज्यांनी पाहण्यास व ऐकण्यास नकार दिला, जेणेकरून ते परिवर्तित होऊ नयेत. दानियेल बारा मध्ये जे धन्य आहेत, ते प्रतीक्षा करणारे आहेत. दानियेल अध्याय बारा मधील त्या चार वचने, तसेच मिलराइट्सच्या इतिहासामधील त्या वचनांची पूर्तता, आणि पाहण्यास व ऐकण्यास नकार देणाऱ्या एका वर्गाच्या संदर्भात यशयाचा विरोधाभास, तसेच ख्रिस्ताने केलेला त्याच दोन वर्गांतील तोच भेद—हे सर्व 18 जुलै, 2020 रोजी प्रकट झालेल्या सात गडगडाटांच्या गुप्त इतिहासाकडे पुढे निर्देश करतात. मिलराइट इतिहासातील अंतिम परीक्षेची प्रक्रिया, जी पहिल्या निराशेपासून सुरू झाली, ती आता पुन्हा पुनरावृत्त होत आहे. काही जण पाहतील, आणि इतर पाहण्यास नकार देतील.

“१८४०-१८४४ या काळात देण्यात आलेले सर्व संदेश आता प्रभावीपणे मांडले जावेत, कारण अनेक लोकांनी आपला दिशाबोध गमावला आहे. हे संदेश सर्व मंडळ्यांपर्यंत पोहोचले पाहिजेत. ”

“ख्रिस्त म्हणाला, ‘धन्य आहेत तुमचे डोळे, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांला खचित सांगतो, की अनेक संदेष्ट्यांनी आणि नीतिमान पुरुषांनी तुम्ही जे पाहता त्या गोष्टी पाहण्याची इच्छा केली, पण त्या पाहिल्या नाहीत; आणि तुम्ही जे ऐकता त्या गोष्टी ऐकण्याची इच्छा केली, पण त्या ऐकल्या नाहीत’ [Matthew 13:16, 17]. धन्य आहेत ते डोळे ज्यांनी 1843 आणि 1844 मध्ये दिसलेल्या गोष्टी पाहिल्या.”

“संदेश देण्यात आला होता. आणि तो संदेश पुन्हा सांगण्यात कोणताही विलंब होता कामा नये, कारण काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत; समाप्तीचे कार्य पूर्ण झाले पाहिजे. अल्पावधीत एक महान कार्य केले जाईल. देवाच्या नेमणुकीनुसार लवकरच असा एक संदेश दिला जाईल, जो प्रबळ घोषणेत परिवर्तित होईल. तेव्हा दानियेल आपल्या वाट्याला उभा राहील, आपली साक्ष देण्यासाठी.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

विल्यम मिलर यांना देवदूतांनी हे समजावून दिले की “the daily” हे मूर्तिपूजक रोमचे एक प्रतीक होते. सिस्टर व्हाइट यांनी थेट पुष्टी केली की त्या समजुतीत ते योग्य होते. हबक्कूकाच्या “book” मध्ये उल्लेखिलेल्या “tables” वर दर्शविण्यात आलेली ती समजूत “for the time to come” आहे. त्या “book” चे उघड केले जाणे “a rebellious, lying children” प्रकट करते. “Children” हे शेवटच्या पिढीचे प्रतीक आहे; म्हणून यशयाच्या उताऱ्यातील “time to come” हे विशेषतः तपासणी न्यायाच्या शेवटच्या दिवसांचे निदर्शक आहे.

यशया असे सांगतो की “खोटाऱडी मुले” “पुस्तकात” नोंद केलेल्या “पाटी”वर दर्शविलेला भविष्यवाणीचा संदेश नाकारतील; कारण ते “द्रष्ट्यांना, पाहू नका; आणि संदेष्ट्यांना, आम्हांला योग्य गोष्टींची भविष्यवाणी करू नका; आम्हांला गुळगुळीत गोष्टी सांगा, फसव्या गोष्टींची भविष्यवाणी करा” असे म्हणतात. १८६३ मध्ये लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझमने खोटाऱड्या मुलांच्या या मागणीची पूर्तता करण्याची वाढती प्रक्रिया सुरू केली. यशया

या कार्याचे प्रतिनिधित्व असे करतो की त्यांनी मिलेराइट पायाभूत तत्त्वांच्या जुन्या वाटा नाकारल्या; कारण त्यांनी असे म्हटले, “मार्गातून निघून जा, वाटेपासून बाजूस वळा, इस्राएलच्या पवित्राला आमच्यासमोरून नाहीसे करा.” जो मार्ग म्हणजे वाट होय, तो यिर्मयाच्या जुन्या वाटा आहेत.

परमेश्वर असे म्हणतो, रस्त्यांवर उभे राहा, आणि पाहा, आणि जुन्या वाटा विचारा, चांगला मार्ग कोठे आहे ते शोधा, आणि त्यात चालत राहा; म्हणजे तुम्हांला तुमच्या जीवांसाठी विश्रांती मिळेल. पण त्यांनी म्हटले, आम्ही त्यात चालणार नाही. यिर्मया 6:16.

“खोटारड्या मुलांनी” यिर्मयाच्या “प्राचीन मार्गांना” केलेला नकार हा मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशालाच केलेला नकार आहे; कारण “विश्रांती” तेथेच सापडते. हिच ती “विश्रांती व ताजेतवानेपणा” आहे, जी ते यशयामध्ये ऐकण्यास तयार नव्हते; आणि हाच उशिराच्या पावसाच्या संदेशाचा ताजेतवानेपणा देखील आहे. तो संदेश म्हणजे मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश होय, जो मिलेराइटांच्या इतिहासात दर्शविला गेला आहे आणि “पुस्तकात” नोंदलेल्या “पट्ट्यांवर” चित्रित केला आहे. खोटारड्या मुलांनी मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशाला केलेला नकार हा त्यांच्या या इच्छेद्वारे दर्शविला जातो की “इस्राएलच्या पवित्रास” त्यांच्या समोरून दूर केले जावे. एलेन व्हाइट यांचे पहिले दर्शन, जे शेवटाचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी अल्फा आणि ओमेगा नक्कीच उपयोगात आणतील, ते धर्मीचा मार्ग ओळख करून देते, त्याच्या प्रारंभीचा प्रकाश चिन्हांकित करते, आणि “ज्ञानींना” त्या मार्गाच्या शेवटापर्यंत नेणारा कोण आहे हेही दर्शविते.

“मार्गाच्या प्रारंभी त्यांच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश स्थापित करण्यात आला होता, ज्याविषयी एका देवदूताने मला सांगितले की तो ‘मध्यरात्रीचा आक्रोश’ होता. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर पसरून चमकत होता, आणि त्यांच्या पायांसाठी प्रकाश देत होता, म्हणजे ते ठेच लागू नयेत.”

“जर त्यांनी आपले डोळे येशूवर खिळवून ठेवले असते, जो त्यांच्या अगदी पुढे होता आणि त्यांना नगराकडे नेत होता, तर ते सुरक्षित होते. परंतु लवकरच काही जण थकले, आणि म्हणाले की नगर फार दूर आहे, आणि आम्ही तर यापूर्वीच त्यात प्रवेश केला असेल अशी त्यांची अपेक्षा होती. मग येशू आपला गौरवशाली उजवा हात उंचावून त्यांना धीर देई, आणि त्याच्या भुजेतून एक प्रकाश प्रकट होई, जो त्या आगमनवादी समूहावर लहरत जाई, आणि ते ‘हालेलूया!’ असा जयघोष करीत. इतर काहींनी अविचाराने त्यांच्या मागील प्रकाशाचा इन्कार केला, आणि असे म्हटले की त्यांना इतक्या दूरपर्यंत बाहेर काढणारा देव नव्हताच. त्यांच्या मागील प्रकाश विझून गेला, आणि त्यांचे पाय संपूर्ण अंधारात राहिले, आणि ते अडखळले व लक्ष्याचे आणि येशूचे दर्शन हरवून बसले, आणि मार्गावरून खाली पडून खालच्या अंधार्या व दुष्ट जगात गेले.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

आरंभी आणि शेवटीही ते मध्यरात्रीच्या हाकाचे प्रकाशच होते. तो येशूच (इस्राएलचा पवित्र) होता, ज्याने त्यांच्या पुढे राहणे थांबवावे अशी त्यांची इच्छा होती. येशूच्या तेजस्वी उजव्या भुजेतून निघणारा प्रकाश हा “पुस्तकात” नोंदलेल्या “पाट्यांवर” दर्शविल्याप्रमाणे मध्यरात्रीच्या हाकाचा प्रकाश होता. ख्रिस्ताच्या मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाचा, आणि त्यांनी ज्या मार्गावर चालावयाचे होते त्या मार्गाचा, “खोटारड्या मुलांनी” केलेला नकार, ते मार्गावरून खाली पडले तेव्हा, त्यांच्यावर देवाचा न्याय घेऊन आला. जी “उंच भिंत” अचानक मोडून पडते, ती चर्च आणि राज्य यांच्या विभाजनाची “भिंत” होय, जी लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी नष्ट केली जाते. तो न्याय “क्षणात अचानक” येतो, आणि तो “कुंभाराच्या भांड्याचे तुकडे तुकडे करून फोडल्याप्रमाणे” असेल. तो असा न्याय आहे, जो “दैनिक” या सैतानी प्रतीकाला उलटे फिरविण्याशी आणि त्यास ख्रिस्ताचे प्रतीक म्हणून ओळखण्याशी संबंधित आहे.

निश्चयाने, तुम्ही गोष्टी उलटपालट करणे हे कुंभाराच्या मातीसमान गणले जाईल; कारण ज्याने त्याला निर्माण केले, त्याच्याविषयी त्याची निर्मिती, “त्याने मला निर्माण केले नाही,” असे म्हणेल काय? किंवा ज्याने त्याला घडविले, त्याच्याविषयी घडविलेली वस्तू, “त्याला काहीच समज नव्हती,” असे म्हणेल काय? यशया 29:16.

“नित्य” हे ते भविष्यवाणीतील सत्य आहे, जे दानियेल बारा अध्यायातील त्या चार वचनांना एकत्र बांधते, जी दुष्ट आणि ज्ञानी यांच्यामधील भेद ओळखून देतात. “नित्य” हे ते सत्य आहे, ज्याचा द्वेष २ थेस्सलनीकाकरांस पत्रामध्ये प्रबळ भ्रम स्वीकारणारे करतात. “नित्य” हे “खोटारडे मुलां”च्या त्या इच्छेचे प्रतिनिधित्व करते की इस्राएलच्या पवित्राने त्यांच्या मार्गातून बाजूला व्हावे. आणि त्यांची शिक्षा कुंभाराच्या भांड्याच्या फोडण्याद्वारे दर्शविली जाते, आणि जे उरते ते मूर्ख कुमारिकांच्या हरविलेल्या अवस्थेचे चित्रण आहे; कारण त्या फोडून तुकडे झालेल्या कुंभाराच्या भांड्याचे जे मोडके व उरलेले तुकडे आहेत, त्यांमध्ये तेथे “सापडणार नाही” “चुलीतील अग्नी उचलण्यासाठी खापराचा तुकडा, किंवा खड्ड्यातून पाणी काढण्यासाठी काही.”

“अग्नी” आणि “पाणी” ही दोन्ही पवित्र आत्म्याची प्रतीके आहेत, जसे दहा कुमारींच्या दृष्टांतातील तेलही आहे. जेव्हा मध्यरात्रीची हाक अचानक एका क्षणी येते, जशी ती ऑगस्ट १८४४ मध्ये एक्झेटर येथील छावणी सभेत आली होती, तेव्हा “खोटारडी मुले” यांना काहीही तेल (पाणी किंवा अग्नी) मिळविणे अशक्य होईल. यिर्मयाप्रमाणे पहिल्या निराशेनंतर त्यांना “परत या” असे बोलावण्यात आले होते, परंतु त्यांनी नकार दिला.

“तुझे शब्द मला सापडले, आणि मी ते खाल्ले; आणि तुझे वचन माझ्या हृदयाचा आनंद व उल्लास झाले; कारण, हे सेनाधीश परमेश्वरा, मी तुझ्या नावाने ओळखला जातो. मी थट्टा करणाऱ्यांच्या सभेत बसलो नाही, किंवा आनंद मानला नाही; तुझ्या हातामुळे मी एकटाच बसलो; कारण तू मला संतापाने परिपूर्ण केले आहेस. माझी वेदना सततची का आहे, आणि माझी जखम असाध्य अशी का आहे, जी बरी होण्यास नकार देते? तू माझ्यासाठी अगदी कपटीसारखा, आणि आटून जाणाऱ्या पाण्यासारखा होशील काय? म्हणून परमेश्वर असे म्हणतो, जर तू परतलास, तर मी तुला पुन्हा आणीन, आणि तू माझ्यासमोर उभा राहशील; आणि जर तू निकृष्टापासून मौल्यवान वेगळे काढशील, तर तू माझ्या मुखासारखा होशील; त्यांनी तुझ्याकडे परतावे; पण तू त्यांच्याकडे परतू नकोस. आणि मी तुला या लोकांसाठी तटबंद पितळी भिंत करीन; आणि ते तुझ्याविरुद्ध लढतील, पण तुझ्यावर मात करणार नाहीत; कारण तुला वाचविण्यास व तुझी सुटका करण्यास मी तुझ्याबरोबर आहे, असे परमेश्वर म्हणतो. आणि मी तुला दुष्टांच्या हातातून सोडवीन, आणि भयंकरांच्या हातातून तुझे उद्धार करीन.” यिर्मया १५:१६-२१.

यरमिया हा पहिल्या निराशेनंतर परत आलेल्यांचे प्रतिनिधित्व करतो. ज्यांनी “अमूल्याला हीनापासून” वेगळे करण्याच्या कार्यात प्रवेश केला, जेणेकरून ते परमेश्वरासमोर “उभे राहतील” आणि परमेश्वराच्या “मुखासारखे” होतील, त्यांचे तो प्रतिनिधित्व करतो. दानियेलाच्या नवव्या अध्यायात ज्यांचे प्रतिनिधित्व केले आहे, ते हेच आहेत—ज्यांनी आपली विखुरलेली अवस्था समजून घेतली आणि त्यानंतर लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील प्रार्थना केली. दानियेल, यरमिया आणि हबक्कूक यांच्या पहारेकऱ्यांनी ज्यांचे प्रतिनिधित्व केले आहे, ते हेच आहेत; आणि त्यांचा “खोटारडी मुले” यांच्याशी विरोधाभास दाखविला आहे. “खोटारडी मुले” यांनाही “इस्राएलाच्या पवित्राने” संबोधिले होते, जेव्हा त्याने म्हटले, “परत येण्यात व विश्रांतीत तुमचे तारण होईल; शांततेत व विश्वासात तुमचे सामर्थ्य असेल; परंतु तुम्ही न मानले.”

मिलरची रत्ने ही हबक्कूकच्या पट्ट्यांवर दर्शविलेली सत्ये आहेत, जी मध्यरात्रीच्या हाकाच्या संदेशाच्या परीक्षेचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि ती परीक्षा दोन वर्गांचे उपासक उत्पन्न करते. त्या रत्नांविरुद्ध प्रकट होणाऱ्या बंडखोरीचे प्रतीक म्हणजे “the daily.” “the daily” विषयी मिलरची समज अचूक होती, परंतु तो ज्या इतिहासकाळात जगला त्या इतिहासाने त्याची समज मर्यादित केली होती; आणि आपल्या खोलीच्या मध्यभागी असलेल्या टेबलावर ठेवण्यासाठी ज्या रत्नांचा उपयोग करण्यास तो प्रवृत्त झाला होता, ती रत्ने आता त्याने प्रथम आपल्या टेबलावर ठेवली तेव्हापेक्षा दहापट अधिक तेजाने प्रकाशमान होत आहेत. ती आता अधिक मोठ्या पेटिकेमध्ये आहेत; कारण ती पेटी आता केवळ बायबलचेच प्रतिनिधित्व करीत नाही, जसे मिलरच्या काळात करीत होती, तर आता ती बायबल आणि भविष्यवाणीचा आत्मा या दोन्हींचे प्रतिनिधित्व करते.

हेच ते दोन साक्षीदार आहेत जे शेवटच्या दिवसांत परीक्षेचा प्रकाश उत्पन्न करतात, आणि ह्याच दोन साक्षीदारांभोवती शेवटच्या दिवसांत एक प्रमुख रणभूमी निर्माण होते. मिलरने ही लढाई पाहिली, कारण त्याच्या स्वप्नात त्यांनी त्याची पेटी (बायबल) घेतली आणि ती फाडून टाकली. योहान, जो शेवटच्या दिवसांतील “सुज्ञ” यांचे प्रतिनिधित्व करतो,

“देवाच्या वचनासाठी, आणि येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीसाठी, पात्मोस नावाच्या बेटावर होता.” योहानाचा छळ होत होता, कारण तो बायबलचा संदेश आणि Ellen White यांच्या लिखाणांवरील संदेश या दोन्हीवर विश्वास ठेवत होता.

१७९८ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या उलई नदीच्या दर्शनाद्वारे प्रतिपादित झालेल्या सत्यांचा विचार आपण पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“भविष्यासंबंधी आपल्याला भय बाळगण्यास काहीही कारण नाही, फक्त आपण प्रभूने आपल्याला ज्या मार्गाने चालविले आहे तो मार्ग आणि आपल्या गतइतिहासातील त्याची शिकवण विसरलो तरच.” Life Sketches, 196.